

Folkethingsmændenes Antal kan se bort fra de store Principspørgsmaal, hvorpaa en Valgordning i det Hele skal bygges, maa disse Spørgsmaal ubetinget komme frem, naar der bliver Tale om en hel ny Ordning, bestemt til at bære en længere Fremtid. Da Mindretallet føler sig overbevist om, at det af Flertallet udarbejdede Forslag aldrig vil blive til Lov, skal man ikke videre indlade sig paa ommeldte Spørgsmaal, men skal nøies med, foruden at henvise til de af Flertallet selv (se foran Side 14) fremdragne Betragtninger om hemmelig Afstemning og om en hel Omændring af Afstemningsmaaden, saa at Stemmegivningen kunde foregaa i selve de enkelte Kommuner osv., kun at antyde det af Folkethingets Venstre saa ofte reiste Spørgsmaal om Anvendelse af Forholdstals-Valgmaaden, endvidere Tanken om det ikke vilde være rigtigt at forandre Grundlovens § 32, saa at Folkethingmedlemmernes Antal blev det faste Udgangspunkt, og det saa meget mere, som det dog i Tidens Længde vil være afgjort uhenfigtsmæssigt at blive staaende ved Bestemmelsen 1 til 16,000 Indvaanere, som ogsaa allerede selv er Resultatet af 2 Forandringer fra det oprindelige Tal 12,000, Spørgsmaalene om Valglisternes Affattelse og Kontrollen dermed, om Valgbestyrelserne og deres Myndighed med meget mere. Alt dette kan man kun rolig lade ligge, naar man bevæger sig indensfor et snævrere Omraade, hvor det bestaaende i alt væsentligt opretholdes, og hvor kun noget rent foreløbigt etableres.

Medens Mindretallet saaledes bestemt maa raade til nu at slutte sig til Tanken i Regjeringens Lovforslag, om der end mulig kunde stilles forbedrende Ændringer til samme, skal man derimod ikke have noget imod, naar Lovforslaget var gennemført, at optage en Forhandling med Flertallet om Principerne for en almindelig Omordning af Valgmaaden til Folkethinget.

Hvad nu angaar det af Flertallet udarbejdede Forslag om en Omfordeling af alle Landets Folkethingskredse, da skal Mindretallet ikke undlade at gjøre opmærksom

paa, at selv om alle vare enige om, at der ikke var andet at gjøre end at inddele Landet i 137 Kredse i Genhold til det formodede Folketal i 1890, saa maa Forsøget dog anses for mislykket. En saadan Omfordeling maatte fornuftigvis søge at bringe saa lidt Forvirring ind i de ældre Tilstande som vel muligt; den burde derfor lade saa mange af de nye Valgkredse som gjørligt kredse sig om de gamle Valgsteder og bestaa af Kommuner, som hidtil have udgjort Dele af Kredsen, medens det forøgede Tal af Valgkredse saavidt muligt dannedes af de Stykker, som det var bleven nødvendigt at bortskjære fra de gamle Kredse — men i saa Henseende har Flertallet langt fra taget de rette Hensyn; Op-løsningen er meget større end nødvendig, og adskillige Valgsteder flyttes uden tilstrækkelig Grund, endog ikke aldeles saa fra Kjøbstæderne ud paa Landet. I den hidtilværende Ordning har det med en enkelt Undtagelse, som stammer fra Fredslutningen i 1864, været en Regel, at Overøvrighedskredsene holdtes ude fra hverandre som Mellemed i Ordningen, saa at der først bestemtes en Fordeling paa disse og derefter iværksattes en Fordeling af det Antal enkelte Folkethingskredse, som var tilfaldet Overøvrigheds-kredsen. Meget kan tale for Opretholdelsen af en saadan Regel, men Reglen er dog ikke af den Vigtighed, at det jo af andre Grunde kan forsvares at afvige fra den, hvor disse fremtræde med stor Vægt — men det vil ikke desto mindre altid blive rigtigt at opretholde Reglen, hvor saa at sige intet taler for at afvige fra den. Flertallets Forslag skjønnes ikke i saa Henseende at have taget noget Hensyn til Fortiden og til den i andre Forhold saa temmelig gjennemgaaende Hovedinddeling af Landet. Staden Kjøbenhavn er holdt for sig, men Amterne udenfor Kjøbenhavn ere, hvor ikke geografiske Hensyn umuliggjøre det, blandede sammen, som om ingen Amtsgrændser eksisterede — Thisted Amt alene undtaget. Om saavidt muligt at holde Underøvrigheds-kredse sammen, hvorpaa man ogsaa hidtil har lagt nogen Vægt, er